

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΝΤΑΔΟΥΖΑ

(ΤΟΥ ΧΑ-ΙΝΕ)

Είδατε μέσ' στη Βαρκελώνη,
Μιάν 'Ανταλούζα μαυρομάτα,
'Ηλιοκαμένη γιά γλοιή,
Γλυκειά σά φημιότορον βράδον;
Είν' ή διή μου έρωμένη,
Είν' ή Μαριζέτα Άγγελι.
Της άμείρωσα τραγουδιά,
Έπινομάχησα γιά κείνη
Και ξενιγτώθηκα σενά
Αντίον στα παράθυρά της
Μόνον τον ίσκιό της νά βλέπω
Αλ' τίς κορμίτρες νά περνά.

Είνε διή μου και σέ μένα
Όλα τ'άλλη της άνοιχρον
Και τό κορμί το μαργά,
Τά κερασιά της τ'ά γελή
Και τ'ά μαλιά της, που μαυδόν
Αξίζοντε βασιλικο.
Αιζός μου ό λαιμός λαμός της,
Όταν τον ζήνη και κορμάτα,
Και τό χερσί το μαργά,
Και τό άμάρτο ποδαράκι,
'Η λυγρή μέση και ή ούπτα
Που της κολλά εις τό πλερού.

Όταν ή κόρη του ματιού της
Μέσ' στα ματόλαθά της λάμψη,
Μά τον Θεό! ναίεισ ποθει
Μόνον τό νύχι τον ν' άγγιξη
Εις της μαντήλιας της την άκρη
Κι' άς τον κορμίσσον νά γυθί!...

Έλα, πιστό παιδί, μαζό μου,
Θά δής άπόψε πατινάδες,
Που δέν άκουστρον ποτε,
Και τους κλητήρες μαυρομάτους
Νά βλαστηθούν άτ' την Τούλοσα
Όσοι τον Γουαδελεξέ.

Τί ώραότης, σάν μεθόσει
Από τον έρωτα, και κλάει
Τό κεφαλά ήμθανής!
Νέοντε φλόγες τ'ά φιλιά της
Και λέξεις άγνωστες προφέρουν
Που δέν τίς άκουσε ναίεισ.

Και τί λολή, τί παγωδιάρα,
Κάθε προί άμα ξυπνήσει!...
Εις τον καθούρητη της υπροστά
Στένει νά σφύξει τον κορπέ της
Και στο πλερού της ή μπαίνεζ
Ανοιχόν και τριζόν δυνατά!

Ο ΓΕΡΟ ΜΠΕΚΙΑΡΗΣ

(ΤΟΥ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Έλα, γλυκειά μου καρμιάρα,
Νομίζω πως με ξαναβουνοίτε
'Η δροσερή σου θυμωριά,
Είνε μεσάνυχτα και γέρος,
Που τον παιδεύει ή ποδάρα
Νά ηουγάση σρέπει πειά.

Από χρόνια τώρα με δουλεύεις
κι' από καρπό στο νού μου τούμα
Τό βάσανό μου νά σού πώ!
Αν ήμμοσά ν' άνθέξω πλέον,
Άποψε σού τό φανερόνον
και μάθε πως σέ αγαπώ!

Δέν θέλω τ' άσπρο σου χερσί
Μέ τίς δουλειές νά τό σκληραίνεις,
Θέλω νά τούξεις μαλακό,
Θέλω νά είσαι σάν ζαζονά
και δροσερό νά μένη πάντα
Τό μέτωπό σου τό γλυκό.

Άλλά σέ βλέπω περμαμένη,
Φοδωμή πως εις την καρδιά σου
Άλλος κανένας δίγει ημ...
Μην κλάεις! Σέ παίρνω γιά γυναίκα
Κάνω γιά σένα διαβήρη
Κι' ό κόσμος δτι θέλει άς πη.

Δέξου, μαργά, τον έρωτά μου
Νέο χερσιζόντα προσάτη,
τά γυρατέια τ'ά πικρά,
Όσο με τ'ά θεριά φιλιά σου
Ψεστύνεις πάλι την καρδιά μου
Ός καθώς ήταν μιά φορά!

Έλα, μη κανείς πλέον νάζι,
Βάστα χιτήρι, Μαριγώ,
Δός μου τή νυχτιά μου σκούφι
και χιτήρη μου κι' ένα αυγό!...

Μεταφράσεις ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΩΝ

νοι από τον άγώνα της ημέρας, βυθίστηκαν στον ύπνο, έμπιστευόμενοι στους νυχτοφρουρούς, που είχαν τοποθετήσει σε διάφορα γύρω σημεία.

Η σιωπή είχε πέσει βαρειά στον κόμπο εκείνου της σφαγής, σε ζωντανούς και σε αποκοιμένους.

Από όθρες πόνυ νά φέξη, ό Όδυσσεύς διάταξε ν' άμειρωθούν από την ανατολική πόρτα ή μεγάλες πέτρες που είχαν βάλει από τη προηγούμενη μέρα για σφραγίσματα. Και όταν έξετελέσθη ή διαταγή του, έβγινε πρώτος έξω και βεβαίωθηκε ότι κανείς Τουρκός δέν τους παραβόλαγε. Ξαναμπήκε μέσα και είπε στον Γκούρα:

— Γκούρα εσύ πρώτος με τους άκουσε σου!

— Ό Γκούρας με τ'ά παλληκάρια του έβγιναν κι' έπροχώρησαν άλαφροπελάτιον. Έπειτα, βγήκε και ό Όδυσσεύς με όλους τους λοιπούς. Άκούλουθουσε έπισίον και ό Χατζής με τους δύο γιουούς του.

Έπροχωρούσαν όλοι ήσυχά «δδενόντες επί των κειμένων πτωμάτων», γράφει ό ιστορικός.

Έξαρνα, ένας από τους Τούρκους φρουρούς άντελήφθη την έξοδο των Έλλήνων, έπυροβόλησε, και τότε όλοι οι Όθωμανοί έξέπλησαν και πήραν τ'ά δόλια... Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, ό Όδυσσεύς βγαίνει την πισόλα του, πυροβολεί φρονίζοντας:

— Άπαρν τους, παιδιά!

Και όρμη πρώτος αυτός, με σηκωμένο τό μαγαζάκι...

Οι Άλβανοί, μόλις άκουσαν τη βροντηρή κραυγή του τρομερού «Γκασούρ Πασά», (έτσι ονόμαζαν τον Όδυσσεύ), έφοβήθηκαν, άνοιξαν δρόμο μέσα στις τάξεις τους και οι Έλληνες έπέλασαν, σφάζοντες όσους μπορούσαν. Τότε, στο παλληκάρσιο εκείνο πέρασμά τους, έπεσε νεκρός από βόλι δεύτερος σύντροφος του Άνδρούτσου, Άθανάσιος και αυτός: ό Άθανάσιος Σαφής...

Λίγο πιο πέρα οι ήρωες έπλεσαν έπάνου σε πυκνότερο Τουρκικό σώμα, άλλα γρήγορα έξορσαν και άποικροζήθηκαν.

Με τον ίδρωτά στο μέτωπο, με την περιφάνεια στην φρενή, οι Έλληνες πήραν κατόπιν τό ηρωϊκάτω άριστέρο από τό Χιουμό, όπου και σταμάτησαν. Ποιά κερσί! Έξεδηζήθησαν τό Θανάση Αιζού, και νά τους τόμα! πέταξαν σάν ήλιού στις χωρφυγομαμές. Και ό Ζαϊκόστατος γράφει:

— Εις γραμμήν, παλληκάρια, σταθήτε!

Ό υιός του Άνδρούτσου μεζά,
Κι' εις τ'ά μάτια του λάμψ ή χαρά.

— Παλληκάρια χαρήτε!

Έκατόν δεκοκτώ είδατε όλοι
Κι' εδάμασατε τόσους έχθρούς!

Δύο μόνον άφηκε νεκρούς
Τών άπίστων τό βόλι!

Τό πρωί, ό Όμηρ Βρονής έμπήκε στο μικρό όξυρωμα, που είχαν άμψη οι Έλληνες, και άπόρησε πως μιά φούστα άνθρωποι μέσα σ' ένα πλίνθο χάνι, μάθουσαν ν' άντισταθούν σ' ένα δόλοζήρο και γενναίο στρατό...

Μέσα στο Χάνι της Γραβιάς ό Όμηρ Πασάς έμεινε όκτώ μέρες. Έθαψε τους νεκρούς του, 342 τον αριθμόν, εκ των όποιων δύο άξιωματικοί. Οι λαθωμένοι Τούρκοι ήταν διαπύσσιο και τους έστειλε στη Λαμία, νά γυαφιστούν.

Τό κατορθώμα του Όδυσσεύς Άνδρούτσου έτόνωσε πολύ τον Άγώνα, ό όποιος ήταν στην άρχη του. Άζούνη και ή Εφορμαίεζ έφημερίδες άνέφεραν με θαυμασμό τό Χάνι της Γραβιάς. Κι' έτσι τό φτωχικό Χάνι πέρασε στην ιστορία και λάμπει σάν καλλιμάμαρος και χρυσοστόλιστος ναός Δόξης!

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Μπορεί κανείς ν' άναγνωρίσει, από τό χρώμα των ματιών τό είδος των διαφόρων εγκλημάτων;

Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζεται ένα είδος οριστικό περιοδικό βασίζόμενο στις σχετικές παρατηρήσεις που έκανε ό κ. Καλόζου, ό διεγνητής του άνωθωρομειτρικού σταθμού της Πετροπόλεως.

Σύμφωνα λοιπόν με τίς παρατηρήσεις του Ρώσσου αυτού σοφού, κάθε κατηγορίας εγκληματίας έχει ξεχωριστό χρώμα ματιών. Έτσι οι δολοφόνοι και οι κλέφτες έχουν μάτια κιστανά. Οι καταραχτάι και οι άπατενός κανελλιά. Οι άλητες γυλιότα ανοιχτά. Τέλος καμιάς κατηγορίας οι εγκληματία δέν έχουν μάτια μαύρα ή γαλάνα σκοφρα.

Έρεϊκος Γίψεν

